

teozofija v sloveniji

Ernest Egerton Wood

ČE BI BIL JAZ PREDSEDNIK

Volilni manifest

Prispevki k raziskovanju zgodovine Teozofskega gibanja - prevedel Anton Rozman

Ker sem pristal na to, da sprejem kandidature za položaj Predsednika Teozofskega društva, imajo volivci pravico, da od mene pričakujejo objavo moje politike. Torej, prvič, če sem povsem formalen, bi, v primeru, da bi bil izvoljen, v duhu in do podrobnosti spoštoval Statut Društva. Ker gledam na položaj Predsednika kot na povsem izvršilen položaj, bi si prizadeval ohranjati pravično in enako držo do vseh učiteljev in študentov, ki imajo različne poglede na Teozofijo. Zelo javno in jasno bi dal vedeti, da se Društvo (lahko bi na splošno rekli, tako kot vsa napredna znanstvena društva) ne predaja nobenemu od njih, najsi začasno ali trajno, pa čeprav je globoko, celo v temeljih, predano politiki bratstva. Moja predstava o tej stvari je, da Društvo ni bratstvo veroizpovedi ali zbor ortodoksnosti, ampak bratstvo iskalcev vedno bolj in bolj popolnih izrazov ljubezni in resnice. Prav tako sem prepričan, da Društvo ne potrebuje pomoči drugih organizacij, da bi izpolnilo svoje namene, in da je potrebno vsako dejavnost, ki se zdi nujna ali koristna za doseganje tega cilja, vključiti v njegov statut in voditi pod njegovim nadzorom. Največjo skrb bi posvečal tisti zlati stopnici na stopnišču v tempelj modrosti: odprtemu umu. Kar je za posameznika odprt um, je za Društvo odprt oder, na katerem bo lahko bela golobica resnice našla prostor, kjer bo spočila svoji utrujeni in na splošno nedobrodošli nožici. Čisto življenje, odprt um in čisto srce bodo gotovo vodili do bratstva za vse in do nezastre duhovne zaznave. Celotisti, ki verjamejo v Mojstre, ne smejo iz njih ustvariti prepričanja; raje recimo, skupaj s H. P. B., da je "čista prvina v Društvu ljubezen in predanost resnici, najsi abstraktni ali konkretizirani v 'Mojstrij'." (Glej *Mahatma Letters*, str. 484)

Toliko o politiki. V zvezi stvarnimi stvarmi pa bi rad dal precej poudarka temu, da bi postal *The Theosophist* zelo sodobna revija, ki bi pritegnila pozornost najboljših umov; rad bi privabil v naše članstvo ljudi, ki radi berejo, poleg tistih, ki so pripravljeni sodelovati na srečanjih in predavanjih; rad bi imel bolj pogoste uradne konvencije in kongrese Društva v različnih deželah (nekako po modelu *British Association for the Advancement of Science* - Angleškega združenja za napredek znanosti); in rad bi videl, da bi postal Adyar bolj zaposlena in srečna skupnost delavcev in študentov, v kateri bi našli prostor tako stari kot mladi ter bili dobrodošli obiskovalci od blizu in daleč.

Moja mnenja v zvezi s funkcijami Društva so dejansko skoraj ista kot tista, ki jih je z veliko lucidnostjo izrazil polkovnik Olcott v svojem zadnjem pomembnem predavanju (glej *The Theosophist*, avgust 1906). Zato ga bom citiral:

“Skrivnost vztrajne vitalnosti Društva počiva v tem, da je njegovo izhodišče zasnovano tako, da izključuje vse dogme, vse družbene spore, vse vzroke za razprtije in nesoglasja kakršna povzročajo vprašanja o spolnosti, barvi kože, religiji in imetju, ter da postavlja altruizem, strpnost, mir in bratstvo za temeljne kamne, na katerih sloni ...

Ugovor, ki se dokaj vztrajno pojavlja ... je ta, da ne naredimo, medtem ko stalno govorimo, da je bratstvo naš glavni ideal, nič, da bi ga praktično ponazarjali ... Ti pogledi temeljijo na popolnoma napačnem dojemanju statutarnega ustroja našega Društva. Njegov cilj je sprožanje idej, ki bodo zelo verjetno koristile celotnemu svetu, podajanje jasnih in pravičnih pojmovanj o dolžnosti človeka do človeka, o načinu, kako zagotoviti mir in dobrohotnost med narodi, razkrivanje tega, kako si lahko posameznik zagotovi srečo in jo širi okoli sebe s tem, ko spoštuje določen način ravnanja, in kako je mogoče razpršiti nevednost, za katero je veliki adept, Buddha, trdil, da je vir vse človeške bede. Eden izmed njegovih glavnih ciljev je odkrivanje in širjenje temeljne osnove, na kateri slonijo vsi religiozni sistemi, in zagotavljanje, da se bodo ljudje otresli vsake sence dogme, da bi lahko postali strpni in obzirni do vseh ljudi drugih veroizpovedi. Nikoli nismo niti sanjali o tem, da bi morali zbirati kapital, da bi kot Društvo organizirali kakršnakoli združenja, najsi socialistična, religiozna ali komercialna, in jaz sem bil prvi, ki se je zoperstavil vsakemu poskusu, da bi postalo Društvo odgovorno za zasebna nagnjenja in predsodke svojih članov, ter v celoti zavračal vsak postopek, ki je bil na videz sam po sebi še tako nedolžen, in ki bi lahko prerasel v kršenje naše statutarne nevtralnosti. Člani Francoske sekcije se bodo spomnili, da sem moral prav nedavno tega uradno zavrnil sprejetje resolucije, ki je izražala naklonjenost Društva do dela *Peace Society* - Mirovnega društva. Ko bi enkrat začeli s tem nepremišljenim odklanjanjem od nevtralne osnove, na kateri smo rasli in se razcveteli, ter začeli izražati našo skupno naklonjenost do socialističnih, proti-alkoholnih, vegetarijanskih, proti-suženjskih, ezoteričnih, masonskih, političnih in dobredelnih združenj, bi se kmalu znašli v kaosu; naše resolucije naklonjenosti bi kmalu postale zdravilo na trgu in vso našo sedanje dostojanstvo bi izginilo v tokovih nenadzorovane sentimentalnosti. Težko mi je, ko moram izreči te besede opozorila, vendar pa raje stokrat žrtvujem prijateljsko mnenje mojih kolegov, kot pa da bi ostal tiho, ko poskušajo v svoji neizkušeni potisniti naš voz na rob previsa, na katerega dnu leži brezno razsula.

Upam, da vsi razumete, da nimam, medtem ko branim pravice društva kot organizacije, niti najmanjše želje ali misli, da bi se v najmanjši meri vmešaval v svobodo posameznika. Ravno nasprotno. Naklonjen sem in opogumljam vsako težnjo mojih kolegov, da bi se povezali z gibanji, ki težijo k javnemu dobru. Grem celo še dlje in dajem vzgled z delom za širitev izobraževanja med budisti na Ceylonu in pariahi v Južni Indiji; sem tudi zaupnik in prijatelj Central Hindu College, ki ga v Benaresu upravlja g. Annie Besant, ne da bi pri tem, ne jaz ne ona, poskušala odgovornost za najino delo s hindujci in budisti prealiti na Društvo.

Druga pritožba je ta, da smo odgovorni za cel kup okultnih organizacij ... Nobenemu izmed starejših članov mi ni potrebno govoriti, da Društvo ne, da ni odgovorno za te drobne centre sebičnosti in vraževerja, ampak so ti nezdržljivi z njegovim idealom ... Psihična sposobnost, kot je postavljanje ostrega meča v kot sobe, se lahko uporabi za dober in zloben namen. Posedovanje jasnovidnosti - najsi retrospektivne ali preroške - jasnoslišnosti, moči govorjenja ali pisanja ne-naučenih jezikov, premikanja težkih predmetov brez dotika, branja misli, potovanja v astralnem telesu, precipitiranja slik ali besedil na papir ali drugo snov, videnja in opisovanja odsotnih oseb, itd., ni noben dokaz za kakršnokoli čistost ali povzdignjenost značaja ali duhovno evolucijo. Poznal sem redko obdarjene osebe v enem ali drugem od teh ozirov, ki so bile v svojih navadah nemoralne in lažne v svojih trditvah. Patanjali nas še posebej opozarja na to, da naj se za vsako ceno izogibamo temu, da bi razvijali te sprevržene psihične moči in s tem zašli na stranske poti, ki vodijo romarja stran od ravne poti, ki teče proti vrhu gore duhovnega razvoja. Te so le zalega, ki plava na površini vode, po kateri moramo poganjati barko našega višjega jaza, da bi prispeli v pristan adeptstva ...

Rad bi vtisnil v vaše ume, da ni bolj nevarne ovire na Vzpenjajoči se Poti kot je lahkovernost. Prva velika lekcija, ki jo nauči Adept Mojster svojega učenca, je raba svojega uma in zdravega razuma v vseh stvareh; nobenega učenja ne smemo jemati kot navdih, nobenega učitelja kot nezmotljivega. Na začetku mojega učenštva mi je Mojster napisal, “Deluj kot da nas ne bi bilo. Opravljaj svojo dolžnost tako kot jo vidiš in prepusti rezultatom naj sami poskrbijo zase. Od nas ne pričakuj ničesar, pa vendar bodi pripravljen na vse.” To je bila zame življenjska lekcija in odtlej sem deloval po svojih najboljših zmožnostih. V zgodnjih časih sem imel težnjo, da sem sprejemal skoraj kot nesporno učenje, ki sem ga prejel preko Madam Blavatsky. Bal sem se, da bi lahko, če ne bi slepo sledil njenim navodilom, nenamerno ne upošteval želje Mojstrov. Vendar pa me je

izkušnja tega ozdravila in me vrnila k spoštovanju mojega zdravega razuma, in odtelej nimam česa obžalovati. To lekcijo predajam vam, začetnikom, v upanju, da boste na zgodnjih stopnjah vaše življenjske poti pripravljeno poslušati nasvet starejšega brata, katerega izkušnja v psihičnih stvareh se vleče že petinpetdeset let ...”

To so moji pogledi, vendar pa čutim, da moram pojasniti tudi moje stališče v zvezi z drugimi organizacijami, katerih protagonisti želijo širiti in prakticirati svoje sisteme organiziranega dostopa do moči in blagoslova Mojstrov kjerkoli se zberejo ali organizirajo Teozofi. To je vprašanje, ki ga je potrebno obravnavati tako praktično kot teoretično, zato bom odprl to vprašanje z dvema tipičnima izkušnjama med mnogimi, ki jih neposredno poznam:

Prvi primer je primer neke lože. V času, o katerem govorim, je ta imela primanjkljaj na svojem računu, tako da se je o tem precej govorilo - dani so bili raznovrstni predlogi, vključno z zmanjšanjem že tako ali tako majhnih izdatkov za promotivna predavanja, in predlog, da bi se loža preselila v manjši prostor, sorazmerno temen in neprikladen. Skoraj bi se že odločili za preselitev, ko se je pojavil predlog, da bi ustanovili Co-Masonska loža. Vsi vodilni člani so bili za ta predlog; naokoli se je šepetalo, da so Mojstri zelo naklonjeni širitvi novega gibanja in da bi ponudili svojo moč in silo tistim ali preko tistih, ki bi se mu pridružili. V hipu so člani pohiteli z brskanjem po svojih denarnih virih in zelo hitro zbrali na stotine funtov. Lahko bi rekli, da to dokazuje, da člani dejansko niso želeli imeti Teozofskega društva in da jih je zanimala predvsem Co-Masonska loža. Resnično je težko najti mnogo ljudi, ki jim je do gole resnice in moči resnice, za katero se zavzema Teozofskega društvo. Celotni tisti, ki so se borili zanjo, so morali popustiti pred konkretnostjo in bliščem ceremonialnega gibanja, ki ga je podpirala trditev o organiziranem dostopu do moči Mojstrov. Ljubezen in bratstvo članov sta bila lepa in ganljiva, vendar pa Teozofskega društva ni bilo več najvišja stvar. Bolj ugledni novi člani so bili zelo hitro sprejeti v arkanu in kmalu nihče ni več bil dejansko “eden od nas,” razen tisti v bolj intimnem bratstvu. Nič več ni bilo slišati besed: “Iščite nas preko Teozofskega društva” in “Naš zakon je, da pristopimo k vsakemu od takšnih (naravnih zaveznikov), pa četudi v njem obstaja zgolj najslabotnejše brljenje resnične svetlobe “Tathagate,” kajti izpostavljeno mesto je prevzel organiziran dostop.

Moj drugi primer je primer neke Teozofske federacije. Za svojega predsedniškega kandidata je izbrala nekega starejšega in dobro znanega člana, ki je zapustil *Ezoterično Šolo*, ko jo je dr. Annie Besant leta 1928 zaprla, in se ji ni znova priključil, ko je bila na novo odprta. Čeprav je zasedal visok položaj v Co-Masoneriji, je zapustil tudi to, da bi se povsem posvetil delu za Društvo. Opravljene so bile vse predhodne priprave, nakar se je hitro vzpostavilo vprašanje: “Kdo bo pa poskrbel za Masonski in E. Š. del programa in za blagoslov Mojstrov?” Zaradi tega je potrebno povabiti še drugega kandidata. Ko je bilo to urejeno, je bilo prvemu kandidatu podan namig, da bi morda zaradi svoje pomembnosti in precejšnje zaposlenosti raje ne prišel na sestanek. Odgovoril je, da bi bil razočaran, če se ne bi srečal s svojimi starimi prijatelji, tako kot je bilo dogovorjeno, tako da so se odločili naj prideta oba. Vendar pa je bilo boleče jasno, kdo bi bil nepotreben Predsednik in kdo Nepogrešljiv.

V zadnjem času sem bil temu priča še trikrat. Kdo bi lahko rekel, koliko sto, celo tisoč odločitev glede Predsednikov, Tajnikov, itd., je bilo opravljenih na osnovi, ki ni osnova Teozofskega društva? Ali potem lahko rečemo, da se odločitve sprejemajo “brez razlikovanja v prepričanju”? Če ne, potem v takšnih primerih v osnovi ne gre več za srečanja Teozofskega društva, in k temu ni potrebno dodati nobene besede. Na ta način je na številnih krajih Teozofskega društva postalo zgolj dopolnilo drugih organizacij, njegovi naravni voditelji pa so odstranjeni že v zametku.

Ne najdem krivde v slabosti človeške narave; ta je dejstvo. In ne najdem nobene krivde voditeljev, ki skušajo preprečiti učinek, ki sem ga navedel, pa to ne morejo, ker so privrženci tako pogosto "večji rojalisti kot sam kralj." A zaradi tega učinka na Društvo sem med tistimi, ki bi – medtem ko občudujejo ta gibanja, ko se nahajajo na svojih ustreznih dostojnih mestih – rad našel neko pot, da bi zaščitil Društvo pred njihovim vplivom. Priznavam, da ne moremo rešiti tega vprašanja, ne da bi vzeli v obzir krhkost človeške narave, z njenim posledičnim učinkom na Teozofsko društvo, zaradi česar bi prosil prizadete Organizacije, da posvetijo svoje energije vzpostavitvi svoje lastne osnove in svoja lastna srečanja, kakršna je Teozofsko društvo doseglo po mnogih letih trdega dela. Kar se mene tiče, jaz seveda tem Organizacijam ne bi dovolil uradnega mesta v dejavnostih Društva, v njegovi platformi ali njegovih v programih, razen tistega, ki pripada vsem religijam, kot predmetom resnega in spoštljivega študija in raziskovanja.

Predvidevam, da ne smem mimo tega, da ne bi omenil g. Krišnamurtija, še posebej zato, ker je znano, da zelo cenim njegove ideje. Njegovemu gibanju bi dodelil enak položaj kot drugim, pa čeprav vem, da je bolj v skladu s Teozofskim društvom kot ostala, ko poudarja pomen neutrudnega iskanja resnice, ki ga ne ovira nobeno verovanje, ali ko poskuša doseči, tako kot to pravi polkovnik Olcott, "da se bodo ljudje otesli vsake sence dogme". Neumno bi bilo oblikovati Teozofsko društvo, z njegovim ne-dogmatskim statutom (Glej *Izvirni program teozofskega društva*), če ne bi obstajalo mišljenje, ki ga sedaj poudarja Krishnamurti, da se morajo na vsaki poti proti duhovni uresnitvi ljudje v osnovi zanašati na sami sebe in dopustiti, da se cvet njihovega lastnega življenja razcveti od znotraj, brez tuje roke, ki bi poskušala odpreti cvetne liste rože z zunanjo silo. Organizacije, ki prinašajo zbirko obrazcev verovanja v dogme, v osebe in v sisteme, zavračajo njegovo metodo, in le zaradi tega, ker so te prerasle Teozofsko društvo, govori on obsojajoče o Teozofiji, v istem dahu kot o drugih organizacijah.

V občudovanju njegovega jasnega razumevanja, ga je dr. Annie Besant pozdravljala kot resnično inkarnacijo njenega pojmovanja Vzvišenega Učitelja Okultne Hierarhije, ki je predstavljala veliko priporočilo za nas, da bi ga preučevali. Vendar pa nekateri želijo izključiti njegovo gibanje iz Glavnega stana v Adyarju, medtem ko pripuščajo druga, "zato, ker so teozofska." Ne glede na to, pa Društvo nima nobenih učiteljev. Brez dvoma je potrebno tudi na Krišnamurtija razširiti spoštljivo pozornost, ki se posveča drugim učiteljem, preteklim in sedanjim, pa čeprav on obsoja naše poglede in prakse, ki jih nekateri imenujejo "teozofske." Društvo ne veže nobena stran in ne more imeti nekatere učitelje za teozofske, druge pa ne; če posveča svoje poklone in primernosti enemu, potem jih mora tudi drugemu. Če nek član Teozofskega društva postane duhovni učitelj, potem je v tej vlogi preprosto zasebnik, kajti naše Društvo nima nobenega, prav tako kot Kemično društvo ni lastnik tovarne mila.

Naša pokojna predsednica, dr. Besantova, je prepoznala nekaj teh nevarnosti in o njih govorila, z ozirom na E. Š., v pomembnem predavanju, tik pred svojo izvolitvijo (glej *The Theosophist*, oktober 1907, str. 33). Ona pravi:

"V T. D. imamo nenavadno mešanico. Eksoterično Društvo je čisto demokratično - pošteno je, če to v celoti priznamo. Po drugi strani pa imamo Ezoterično organizacijo, ki je po svoji ureditvi praktično avtokratska ... Obstoj tajne organizacije, ki vlada zunanjemu Društvu je iz statuta T. D. ustvarila zgolj farso, saj je povsem odvisno od milosti notranjega ... Vse razlike, ki so se pojavile med Polkovnikom in mano, so se dejansko dotikale te točke; on ni mogel verjeti, da sem resna, ko sem govorila, da ne bom uporabila E. Š. zoper njega, vendar pa je počasi to dojel ... Največja moč bo vedno v rokah E. Š. in ne v tistih voditelja Društva ... Vem, da imam v rokah povsem nepooblaščen moč. To je tisto, kar pripravi ljudi do tega, da govorijo, da ne bi smela obstajati neka E. Š. Vendar pa glede njenega obstoja ne morete narediti nič; članom ne morete reči, da se ne bi smeli pridružiti tajnemu Društvu, tako da v društvu ni moči, ki bi lahko rekla, da je ne bi smelo biti;

prepoznati moramo nevarnost in jo poskušati nevtralizirati. Kadarkoli v zadnjih petnajstih letih bi lahko matirala Polkovnika na vsaki točki, ki bi jo izbrala, in ne vidim rešitve, kako bi se lahko Društvo branilo pred to nevarnostjo; ni mogoče nevtralizirati avtoritete, na katero tisoči gledajo kot na duhovnega učitelja.”

Moj pogled na E. Š. je ta, da gre za čisto zasebno organizacijo, ki sledi nekemu določenemu duhovnemu učitelju (sedaj škofu Leadbeatru), in poskrbel bi za to, da glede tega ne bi bilo napačnega razumevanja. Jaz nanjo gledam kot na šolo za disciplino in ne kot na najbolj sveti del Društva (člani E. Š. prosim preberite še enkrat okrožnico dr. Besantove ob ponovni otvoritvi E. Š. v letu 1929), in jaz ne gledam na tiste člane Društva, ki so zunaj nje, kot da bi imeli manj dostopa do Mojstrov kot tisti, ki so znotraj nje. Kristjani so postavili lastniška svetišča okoli Krista; ni nam potrebno ponavljati te napake.

Kar zadeva Liberalno Katoliško Cerkev, Co-Masonerijo in podobne organizacije, bi lahko rekel, da moja drža vključuje ne-verovanje v trditve, ki so jih izrazili vidni jasnovidci v zvezi z interesom Mojstrov v teh gibanjih. Tem bi odgovoril, da so Mojstri dejali, da je Teozofsko društvo le delec njihovega zanimanja, in tudi to, da običajno ne poskušajo preprečevati napak. Če pa so že z določenim namenom ustanovili Teozofsko društvo, ne morem verjeti, da bi po mnogih desetletjih, ko jih niso niti omenjali, skušali prepojit Društvo s temi drugimi organizacijami, ki imajo na voljo druge metode, ki se razlikujejo od tistih Teozofskega društva v tem, da gre pri vseh teh za sekte z verovanji, medtem ko je Teozofsko društvo velik poskus, da bi vzpostavili društvo, v katerem ne bi imelo nobeno verovanje vpliva na imenovanje katerekoli uradnika ali katerokoli dejavnost katerekoli sekcije. Obenem pa je edino pošteno, da poskrbim, da so moji pogledi znani; da ne smatram, da so psihične izkušnje katerekoli osebe (in imam precej izkušenj, ker sem v Društvu deloval na različnih odgovornih mestih preko trideset let) tako stalno in v celoti zanesljive, da bi opravičevale kakršnokoli približevanje k avtokraciji (pa četudi vzpostavljeni na “zaupanju”) v Teozofskem društvu, razen če se le-to odkrito odpove svojemu staremu položaju, za kar seveda tudi lahko odloči.

Prejel sem okrožnico, ki vsebuje dve zasebni pismi dr. Besantove iz leta 1926, ki sta sedaj postali javni in ki naj bi volilcem povedali, da sta dr. Besantova in Mojster želela, da bi bil izvoljen dr. Arundale. Če bi dr. Besantova želela predlagati kandidata, bi to lahko naredila, in brez dvoma bi lahko tudi Mojster poskrbel za to, da bi bila znana njegova volja; ker sta se vzdržala, imamo sedaj tukaj ta nesrečen poskus, da bi popravili njuno pomanjkljivost z objavo starih pisem. V Društvu sedaj velja sistem volitev Predsednika, ki je nastal na podlagi predloga dr. Besantove. Ker se je želela izogniti nekaterim pomanjkljivostim v stari metodi, je zapisala: “zakaj ne bi predlagali dveh ali več imen, tako da bi o izvolitvi odločala absolutna večina?” (*The Theosophist*, september 1907, str. 882). Ker je temu tako, potem se mi zdi, da dejstvo, da ni izrabila svoje pravice, da predlaga kandidata, kaže na to, da je želela, da bi člani volili na podlagi popolnoma svobodne presoje in ne pod njenim vplivom kot duhovnega učitelja.

V začetku leta 1929, ob moji vrnitvi s popotovanja v Adyar, me je imenovala za Tajnika in mi predstavila svoje poglede in to, kar bi lahko imenovali “ukaze,” v zvezi z gibanji, ki so se povezala s Teozofskim društvom. Govorila je o nevarnosti kristalizacije v Društvu in o naraščajočem vplivu drugih organizacij; spomnila me je na svojo odločitev, da se ne bo več pojavila v Liberalni Katoliški Cerkvi; izrazila je veliko priznanje navdušenju, ki je prispevalo k vidnosti gibanj, ki so povezana z Društvom; nato je govorila o težavi, ki jo je po eni strani občutila zaradi njihovega pritiska ter končno rekla: “Želela bi, da bi nekdo od vas potiskal enako trdo po drugi strani. Meni bi bilo potem veliko lažje.” Moram iti še naprej in povedati, da mi je rekla, da že leta ni uporabila svojih psihičnih moči, ampak se je zanašala na druge.

Še vedno izpolnjujem njene želje, kot tudi načela, za katera verjamem, da so pravilna. Vendar pa čutim, da bi se zelo težko postavil zoper mogočno povezavo med škofom Leadbeatrom (mojim dolgoletnim velikim in spoštovanim prijateljem ter dobrodelnikom) in dvema njegovima uglednima učencema, če ne bi zaupal svojemu pogledu na resnično Annie Besant in njenega Mojstra. V vsakem primeru ne morem priznati kakršnokoli pravne vrednosti zasebnih pisem dr. Besantove iz leta 1926. Niti ne bi mogel pričakovati, da bi me ona ali njen Mojster spoštovala, če to bi. Še več, ta pisma pripadajo obdobju zmotnega zaupanja. Nenavadno je, da bi jih sedaj uporabili (potem, ko je dr. Besantova do konca ohranila njih zasebnost), da bi izpolnili prerokbo, ki jo omenjajo. V zvezi z osebno naklonjenostjo (sem proti, da bi se takšne svete stvari natisnile), imam tudi jaz v svoji škatli nekaj pisem, ki se pnejo skozi obdobje skoraj tridesetih let, z "Moj dragi sin" in "Z ljubeznijo, tvoja" ter omenjajo "velike darove" in velika pričakovanja, vendar pa naj ostanejo tam, kot neprimerna za volilno propagando, ali dejansko, za splošno porabo v kateremkoli času.

Vendar pa vas, so-člani, prosim, da ob volitvah odložite na stran vse te osebne pozive. Zberite, moji prijatelji, svojo intuicijo in svoje znanje, s sklepom, da naredite tisto, kar bo najbolje za integriteto in koristnost Teozofskega društva ter podarite vaš glas, brez ozira na okultni strah ali uslugo, kot kamen v morje usode - ne majhen kamen, ampak po možnosti kamen, ki bo precej odločal o prihodnji zgodovini Društva. Poskušajte se držati stare izpovedi: "Tisti, ki naredi najbolje kot zmore, naredi za nas dovolj;" če pa za to še nimate dovolj poguma, potem zadržite svojo roko in sploh ne volite.

Ernest Wood, Adyar, 1. november 1933

